

- EU:n perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdan ja SEU 6 artiklan 2 kohdan mukaan vastaajat ovat velvollisia kunnioittamaan ja vaalimaan EU:n perusoikeuskirjassa ja EIOS:ssa taattuja oikeuksia; ja
- pankkitalletukset ovat EU:n perusoikeuskirjan 17 artiklassa ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan 1 artiklassa tarkoitettua omaisuutta.
- 2) Toisen kanneperusteen mukaan seuraavassa esitetyt rikkomiset muodostavat yhdessä niin laajan rikkomisen, että sitä on pidettävä ylemmänasteisen oikeussäännön selvänä rikkomisena seuraavassa esitetyn mukaisesti:
- sillä hetkellä, kun kantajat menettivät pankkitalletuksensa, pankkitalletusten menetyksiä koskevassa säännöstö ei sisältänyt "laissa säädettyjä ehtoja", mikä on ristiriidassa EU:n perusoikeuskirjan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan kanssa
- kantajat menettivät pankkitalletuksensa ilman, että heille "suoritettiin kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus", mikä on ristiriidassa EU:n perusoikeuskirjan 17 artiklan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan 1 artiklan kanssa
- pankkitalletusten menettäminen on lähtökohtaisesti laitonta, ellei se ole "suhteellisuusperiaatteen mukaisesti — välttämätöntä ja vastaa tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia" ⁽²⁾
- paniikin ja pankkijärjestelmästä paon ehkäisemisestä lyhyellä ja keskipitkällä aikavälillä koostuvaa kilpailevaa yleistä etua ei otettu huomioon arvioitaessa yleistä etua EU:n perusoikeuskirjan 17 artiklan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan perusteella
- tarkoituksena ei ollut rangaista Kyprosta tai aiheuttaa sille vahinkoa vaan hyödyttää kyseistä jäsenvaltiota ja euro-aluetta tarjoamalla vakaustukea ja siten elvyttää eikä aiheuttaa epävakautta rahoituslaitoksille ja taloudelliselle elinkelpoisuudelle ja
- lailliseen tarkoitukseen puuttuminen ei ollut oikeasuhteista, koska vuoden 2012 EVM-sopimuksen 3 artiklan aitona tavoitteena oli varojen kerääminen ja vakaustuen tarjoaminen tiukin ehdoin — EVM:n jäsenille, jotka ovat vakavissa taloudellisissa vaikeuksissa tai joita uhka-
- avat vakavat taloudelliset vaikeudet, jos tämä on välttämätöntä koko euro-alueen tai jonkin sen jäsenvaltion turvaamiseksi ilman talouden lamauttamista.
- 3) Kolmannen kanneperusteen mukaan kantajien talletusten menettäminen ei ollut välttämätöntä eikä oikeasuhteista.
- 4) Neljännen kanneperusteen mukaan tämä johti siihen, että vastaajat aiheuttivat kantajien pankkitalletusten menettämisen, mikä merkitsi selvää rikkomista, koska kantajalle EU:n perusoikeuskirjan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan nojalla taattujen oikeuksien olisi pitänyt suojella kantajan pankkitalletuksia, ja näin ollen kantajille aiheutunut menetys oli riittävän välitön ja ennakoitavissa.
- 5) Viidennen kanneperusteen mukaan silloin, jos edellä esitetty katsotaan perustelluksi, kyseiset ehdot on todettava mitättömiksi riippumatta siitä, että ne on osoitettu Kyprokselle, koska ne koskevat kantajia suoraan ja erikseen sillä perusteella, että kyseisillä ehdoilla ja niiden täytäntöönpanotavalla rikotaan perustamissopimusta ja/tai loukataan oikeusvaltioperiaatetta perustamissopimuksen soveltamista koskevilta osin ja/tai ne merkitsevät vallan väärinkäyttöä siltä osin kuin katsotaan, että kantajien pankkitalletusten menettämällä loukataan SEU 6 artiklan 1 kohdan vastaisesti oikeusvaltioperiaatetta.

⁽¹⁾ Ks. asia 5/71, Zuckerfabrik Schoepfenstedt v. neuvosto, tuomio 2.12.1971, Kok., s. 975.

⁽²⁾ Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohta.

Kanne 27.5.2013 — Fialtor v. komissio ja EKP

(Asia T-294/13)

(2013/C 226/26)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Fialtor Ltd (Belize, Belize) (edustajat: solicitor C. Paschalides ja asianajaja A. Paschalides)

Vastaajat: Euroopan keskuspankki ja Euroopan komissio

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

- määräämään korvausta maksettavaksi 278 925,79 euroa sillä perusteella, että Kyproksen ja vastaajien välillä 26.4.2013 tehdyn yhteisymmärryspöytäkirjan 1.23 ja 1.27 kohdassa määrätty ehdot sisältävät edellytyksiä, jotka rikkovat selvästi yksilön suojelua koskevia ylemmänasteisia oikeussääntöjä eli Euroopan unionin perusoikeuskirjan 17 artiklaa ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen (EIOS) 1. lisäpöytäkirjan 1 artiklaa;
- toteamaan kyseiset ehdot mitättömiksi ja velvoittamaan Euroopan vakausmekanismin perustamista koskevan sopimuksen (EVM-sopimus) 14–18 artiklan nojalla toteutetut rahoitustukivälineet uudelleen tarkasteltaviksi 19 artiklan mukaisesti tuomioistuimen antaman tuomion perusteella sen selvittämiseksi, mitkä muutokset ovat tarpeen tuomion noudattamiseksi; ja
- siltä osin kuin ensimmäisen vaatimuskohdan mukaisella korvauksella ei korvata sitä seikkaa, että kyseiset ehdot kumotaan, velvoittamaan korvaamaan SEUT 263 artiklan rikkomisen.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kanteensa tueksi kantaja vetoaa viiteen kanneperusteeseen.

1) Ensimmäisen kanneperusteen mukaan kyseiset yhteisymmärryspöytäkirjan ehdot sisältävät edellytyksiä, jotka ”rikkovat selvästi yksilön suojelua koskevia ylemmänasteisia oikeussääntöjä (1)”, koska

- kyseinen oikeussääntö on ylemmänasteinen normi, sillä se sisältyy EU:n perusoikeuskirjaan ja EIOS:een
- EU:n perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdan ja SEU 6 artiklan 2 kohdan mukaan vastaajat ovat velvollisia kunnioittamaan ja vaalimaan EU:n perusoikeuskirjassa ja EIOS:ssa taattuja oikeuksia; ja
- pankkitalletukset ovat EU:n perusoikeuskirjan 17 artiklassa ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan 1 artiklassa tarkoitettua omaisuutta.

2) Toisen kanneperusteen mukaan seuraavassa esitetyt rikkomiset muodostavat yhdessä niin laajan rikkomisen, että sitä on pidettävä ylemmänasteisen oikeussäännön selvänä rikkomisena seuraavassa esitetyn mukaisesti:

— sillä hetkellä, kun kantaja menetti pankkitalletuksensa, pankkitalletusten menetyksiä koskevassa säännöstö ei sisältänyt ”laissa säädettyjä ehtoja”, mikä on ristiriidassa EU:n perusoikeuskirjan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan kanssa

— kantaja menetti pankkitalletuksensa ilman, että sille ”suoritettiin kohtuullisessa ajassa oikeudenmukainen korvaus”, mikä on ristiriidassa EU:n perusoikeuskirjan 17 artiklan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan 1 artiklan kanssa

— pankkitalletusten menettäminen on lähtökohtaisesti laitonta, ellei se ole ”suhteellisuusperiaatteen mukaisesti — välttämätöntä ja vastaa tosiasiallisesti unionin tunnustamia yleisen edun mukaisia tavoitteita tai tarvetta suojella muiden henkilöiden oikeuksia ja vapauksia” (2)

— paniikin ja pankkijärjestelmästä paon ehkäisemisestä lyhyellä ja keskipitkällä aikavälillä koostuvaa kilpailevaa yleistä etua ei otettu huomioon arvioitaessa yleistä etua EU:n perusoikeuskirjan 17 artiklan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan perusteella

— tarkoituksena ei ollut rangaista Kyprosta tai aiheuttaa sille vahinkoa vaan hyödyttää kyseistä jäsenvaltiota ja euro-aluetta tarjoamalla vakaustukea ja siten elvyttää eikä aiheuttaa epävakautta rahoituslaitoksille ja taloudelliselle elinkelpoisuudelle ja

— lailliseen tarkoitukseen puuttuminen ei ollut oikeasuhteista, koska vuoden 2012 EVM-sopimuksen 3 artiklan aitona tavoitteena oli varojen kerääminen ja vakaustuen tarjoaminen tiukin ehdoin — EVM:n jäsenille, jotka ovat vakavissa taloudellisissa vaikeuksissa tai joita uhkavat vakavat taloudelliset vaikeudet, jos tämä on välttämätöntä koko euro-alueen tai jonkin sen jäsenvaltion turvaamiseksi ilman talouden lamauttamista.

3) Kolmannen kanneperusteen mukaan kantajan talletusten menettäminen ei ollut välttämätöntä eikä oikeasuhteista.

4) Neljännen kanneperusteen mukaan tämä johti siihen, että vastaajat aiheuttivat kantajan pankkitalletusten menettämisen, mikä merkitsi selvää rikkomista, koska kantajalle EU:n perusoikeuskirjan ja EIOS:n 1. lisäpöytäkirjan nojalla taattujen oikeuksien olisi pitänyt suojella kantajan pankkitalletuksia, ja näin ollen kantajalle aiheutunut menetys oli riittävän välitön ja ennakoitavissa.

5) Viidennen kanneperusteen mukaan silloin, jos edellä esitetty katsotaan perustelluksi, kyseiset ehdot on todettava mitättömiksi riippumatta siitä, että ne on osoitettu Kyprokselle, koska ne koskevat kantajaa suoraan ja erikseen sillä perusteella, että kyseisillä ehdoilla ja niiden täytäntöönpanotavalla rikotaan perustamissopimusta ja/tai loukataan oikeusvaltioperiaatetta perustamissopimuksen soveltamista koskevilta osin ja/tai ne merkitsevät vallan väärinkäyttöä siltä osin kuin katsotaan, että kantajan pankkitalletusten menettämisellä loukataan SEU 6 artiklan 1 kohdan vastaisesti oikeusvaltioperiaatetta.

(¹) Ks. asia 5/71, Zuckerfabrik Schoepfenstedt v. neuvosto, tuomio 2.12.1971, Kok., s. 975.

(²) Perusoikeuskirjan 52 artiklan 1 kohta.

Kanne 30.5.2013 — Adler Modemärkte v. SMHV — Blufin (MARINE BLEU)

(Asia T-296/13)

(2013/C 226/27)

Kannekirjelmän kieli: saksa

Asianosaiset

Kantaja: Adler Modemärkte AG (Haibach, Saksa) (edustajat: asianajaja J. Plate ja asianajaja R. Kaase)

Vastaaja: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV)

Vastapuoli valituslautakunnassa: Blufin SpA (Carpi, Italia)

Vaatimukset

Kantaja vaatii unionin yleistä tuomioistuinta

— kumoamaan sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) toisen valituslautakunnan 3.4.2013 asiassa R 386/2012-2 tekemän päätöksen sillä perusteella, että se on yhteensopimaton yhteisön tavaramerkkiasetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa

— velvoittamaan SMHV:nn vastaaman menettelyn kuluista, valitusmenettelystä aiheutuneet kulut mukaan

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Yhteisön tavaramerkin hakija: kantaja

Haettu yhteisön tavaramerkki: Sanamerkki, johon sisältyy sananosa "MARINE BLEU", luokkaan 25 kuuluvia tavaroita varten — Rekisteröintihakemus N:o 6 637 193

Sen tavaramerkin tai merkin haltija, johon väitemenettelyssä on vedottu: Blufin SpA

Tavaramerkki tai merkki, johon väitemenettelyssä on vedottu: Sanamerkki "BLUEMARINE" luokkaan 25 kuuluvia tavaroita varten

Väiteosaston ratkaisu: Väitteen hylkääminen

Valituslautakunnan ratkaisu: Valituksen hyväksyminen ja hake-
muksen hylkääminen

Kanneperusteet: Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkominen

Kanne 28.5.2013 — Nordex Holding v. SMHV — Fontana Food (Taverna)

(Asia T-302/13)

(2013/C 226/28)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Asianosaiset

Kantaja: Nordex Holding A/S (Dronninglund, Tanska) (edustaja: asianajaja M. Kleis)

Vastaaja: sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit)

Vastapuoli valituslautakunnassa: Fontana Food AB (Tyresö, Ruotsi)

Vaatimukset

Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

— kumoaa ensimmäisen valituslautakunnan 21.3.2013 asiassa R 2608/2011-1 tekemän päätöksen

— kumoaa mitättömyysoaston 21.10.2011 tekemän päätöksen N:o 4891 C, joka edelsi riidanalaisen päätöksen tekemistä

— velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut, mukaan lukien valitusmenettelystä aiheutuneet kulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Rekisteröity yhteisön tavaramerkki, jonka mitättömäksi julistamista on vaadittu: sanaosan "Taverna" sisältävä kuviomerkki — yhteisön tavaramerkkirekisteröinti N:o 5 466 909